

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Naruszenie art. 15 ust. 1 i art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 z powodu braku dowodów na okoliczność używania wcześniejszych znaków towarowych, jak również naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że podnoszone przez American Clothing Associates fakty nie wystarczą do ustalenia renomy w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 23 listopada 2010 r. w sprawie F-65/09,
Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 11 lutego
2011 r. przez Luigiego Marcuccio**

(Sprawa T-85/11 P)

(2011/C 103/46)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- stwierdzenie, że dokument przedstawiony przez Komisję podczas rozprawy nie mógł zostać dopuszczony;
- uwzględnienie w całości żądania skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji całością dotychczas poniesionych kosztów;
- ewentualnie, odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej celem wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia w odmiennym składzie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 23 listopada 2010 r. Wyrokiem tym oddalona została skarga mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 sierpnia 2008 r., przyjętej w ramach wykonania wyroku Sądu z dnia 10 czerwca 2008 r. w sprawie T-18/04 Marcuccio przeciwko Komisji (niepublikowanego w

Zbiorze), stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażalenia na poprzednią decyzję a także zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie określonej kwoty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej w wyniku tych dwóch decyzji.

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy określonych naruszeń prawa procesowego i materialnego a także naruszenia prawa do obrony.
- 2) Zarzut drugi dotyczy braku właściwości podmiotu, który wydał decyzję, o której stwierdzenie nieważności zwrócono się w pierwszej instancji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy całkowitego braku uzasadnienia, który został podniesiony w pierwszej instancji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy niezgodności z prawem szeregu rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku również ze względu na następujące wady: a) naruszenie przepisów prawa oraz ich błędną i nieracjonalną interpretację i zastosowanie, b) naruszenie zasady *patere legem quam ipse fecisti*, c) przekroczenie uprawnień, w tym w zakresie procedury, d) całkowity brak uzasadnienia.

**Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 r. — EBI
Separations przeciwko Komisji**

(Sprawa T-88/11)

(2011/C 103/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EBI Separations d.o.o. (Lublana, Słowenia) (przedstawiciele: adwokat G. Berrisch i N. Chesaites, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji z dnia 10 grudnia 2010 r. oddalającej wniosek potwierdzający skarżącą, dotyczący udzielenia dostępu do decyzji Komisji w sprawie porozumienia o współpracy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym odnośnie mechanizmu finansowego podziału ryzyka (C(2008) 2181) oraz projektu decyzji Komisji w sprawie zmiany do porozumienia o współpracy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym odnośnie mechanizmu finansowego podziału ryzyka (C(2008) 8058);
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi jeden tylko zarzut twierdząc, że nieudzielając odpowiedzi na wniosek potwierdzający dotyczący udzielenia jej dostępu do informacji w wyznaczonym terminie określonym w art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾, Komisja naruszyła art. 296 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 145, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 r. — Andersen przeciwko Komisji

(Sprawa T-92/11)

(2011/C 103/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jørgen Andersen (Ballerup, Dania) (przedstawiciele: adwokaci M. F. Nissen i G. Van de Walle de Ghelcke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 24 lutego 2010 r. w sprawie umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu zawartych pomiędzy duńskim ministerstwem transportu a Danske Statsbaner (pomoc państwa C 41/08 (ex NN 35/08)) (Dz.U. 2011 L 7, s. 1);
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argument

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego skarżący twierdzi, że Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo stwierdzając, że rząd duński nie dopuścił się oczywistego błędu w ocenie, kwalifikując to połączenie Kopenhaga-Ystad jako obsługiwane w ramach usług publicznych z zakresu transportu oraz włączając je do tego systemu. Skarżący uważa, że połączenie to było skutecznie obsługiwane przed niedotowane podmioty gospodarcze działające na tym rynku i z tego względu nie powinno być zostać objęte umowami o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu.
- 2) W ramach zarzutu drugiego skarżący twierdzi, że Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo nie nakazując zwrotu nienależnego świadczenia w postaci nadmiernej rekompensaty wypłaconej DSB w następstwie wypłaty dywidend jej udziałowcy — państwu duńskiemu. Skarżący jest zdania, że wypłata do budżetu państwa dywidend przez przedsiębiorstwo należące w całości do państwa nie jest zgodnym z prawem mechanizmem potrącania nienależnych świadczeń w postaci nadmiernej rekompensaty.
- 3) W ramach zarzutu trzeciego skarżący twierdzi, że Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo stosując rozporządzenie nr 1370/2007 ⁽¹⁾ zamiast rozporządzenia 1191/69 ⁽²⁾. Skarżący jest zdania, że Komisja winna była zastosować do niezgodnej z prawem pomocy państwa przepisy obowiązujące w momencie przyznania pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. L 315, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania Państw Członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1).